

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΟΥ "ΝΟΥΜΑ",

ΠΟΥ ΒΡΑΒΕΥΤΗΚΕ

Είχαμε προκηρύξει ένα μικρό διαγωνισμό, παι-
γνιδάριο, να τον ποίμε, για τον 'Απρίλη. Ζητού-
σαμε από τους φίλους μια εξυπνάδα, ένα επιγραμμα-
τάκι, ένα διάλογο, σε τριάντα λέξεις το πολύ, πολύ,
και λέγαμε πως το καλύτερο θα το βραβεύουμε με δέ-
κα δραχμές και θα το δημοσιεύουμε στο «Νουμά».

Από κείνα που μας έστειλαν οι φίλοι — και μας
έστειλαν αρκετά — καλύτερες βρήκαμε τις δυο αυτές
στροφές από ένα «επιγραμμα στη Βουλή» και σ' αύ-
τες δίνουμε και το βραβείο.

«Βουλή τουτέστι δηλαδή
που χάνει ή μάννα το παιδί
και το παιδί τη μάννα,
που ο καθένας κλαίει
ως είδος Ρωσική καμπάνια,

Που σταματούν κάθε στιγμή
να δείξουν λίγο τη πυγμή,
να βρίσουν, να γίνουν κομμάτια,
κ' άξαφνα να ! ροχαλιόμοι ...
μιλούν με κλειστά τα ματιά.

Φ α έ θ ω ν

Ο κ. Φαέθωνας μπορεί να περάσει, όπως μέρα
θέλει από το γραφείο, πάντα 3—5 μ.μ. να πάρει το
βραβείο, 10 φρ. χρ.

Ο διαγωνισμός θα γίνει και το Μάη. Όροι οι
ίδιοι που βρίσκονται στο 90 φύλλο του «Νουμά», και
προθεσμία η τελευταία μέρα του Μάη.

Στα άλλο φύλλο ίσως δημοσιεύουμε το «δασκάλο
εί πατητήρι» και το «μετά το κανάτσι», που να κκ-
λούτσικα.

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ

Φίλε «Νουμά»

Μπορεί μια φορά ακόμη πρόδοτες να μας πουνε,
μπορεί κ' εδω ρούμπλιν να μας φωνάζουνε πως πέρ-
νουμε, μπορεί τη φιλοπατρία τους—κατά πως τη νοιώ-
θουνε—μερικώς να τους φανή πως προσβάλουμε, αν δη-

δεν πηγαίνω στους άγιους που μου συσταίνουν τούρκι-
σες και ρωμίες υπηρέτριες, αλλά ρωτώ σας. Έχω το
λόγο μου που σας ρωτώ. Μ' ένοητε τώρα; 'Απαιτώ
από σας σοβαρότητα που δεν τρομάζει σε τίποτε.
Μπορώ να υποφέρω βαθιές πίκρες. Γι' αυτό άφηστε
κάθε υπεκφυγή. Ξέρω, δεν υπάρχει καμμία πιθανότητα
να γιγνισθώ!

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—(Σκέπτεται, έπειτα κουνεί
θλιβερά το κεφάλι). Τι να σας πω! Δυστυχώς δεν
μπορούμε να έχουμε μεγάλες ελπίδες.

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ευχαριστώ. Το ξέρω αυτό. Μα
ένα πράγμα' ακόμα, σας παρακαλώ. Το ξέρει εκείνο
το τρελλό παιδί που γυρίζει στους δρόμους..

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Το παιδί της Έβραίας;

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Ναι. 'Η ίδια μοίρα περιμένει και
το δικό μου παιδί;

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ.—Μη μ' ερωτάτε κατ' αυτόν τον
τρόπο! Σ' αυτή την ερώτησι δεν μπορώ να σας άπαν-
τήσω.. Χαίρετε.

(Ο Γιατρός φεύγει).

ΣΩΤΗΡΗΣ.—Γι' αυτό που δε θέλησε να μου
πες σ' ευχαριστώ σχεδόν περισσότερο παρά για κείνο
που μου είπες ξάστερα!

(Επιστρέφει στην αυλή).

μοιροῦν ἔτσι το γράμμα που σήμερα σου στέλνω.

Θέλω να μιλήσω για το έπεισθιο της Σμύρνης

Τώρα που η Κυβέρνηση τήλυνε πια το ζήτημα—σω-
στά κατά τη γνώμη μου—μου φαίνεται πως μπορώ κ'
εγώ μαζί με τους άλλους, να ξεπετάξω στη μέση και
τη δική μου ταπεινότητα γνώμη.

Αν ήμουν Κυβέρνηση πριν να κάμω παραστάσεις θα
έλεγα στους κυρίους αυτούς που έσχεσαν τις σφραγίδες
μιας αυτοκρατορίας, τις σφραγίδες που βέβαια θα εί-
χανε πόνου τους ένα στέμμα:

— Κύριε 'Αντωνόπουλε και κύριε Π. Ντεληγιάννη,
έκάματε πολύ άσχημα με τη βιάση σας να θέλετε να σας
περάσει το κέφι σας γιατί έσείς έτσι το θέλετε. Και μια
φορά που λέτε πως έχετε δικιο και για τοῦτο έθιμάσατε,
άντις με το μπάμ και μπούμ να θέλετε να τώβρετε,
έπρεπε σαν κατώτεροι που είσαστε να ρωτήσετε τους
άνωτέρους σας τι πρέπει να κάμετε, έπρεπε να ρωτήσετε
τον Πρεσβευτή μας στην Κωνσταντινούπολη κι' αυτός τη
Κυβέρνησή του κι' ε,τι σας έδινε αυτή να κάνατε. Όχι
με την επιπολαιότη σας αυτή να εκθέτετε τοῦτο το κα-
κόμοιρο το έθνος και να το κάνατε να δέχεται κατάνουτρα
προσβολές τέτοιες που να μη μπορεί να λαβαίνει ικανο-
ποίηση άμείως και όπως πρέπει.

Μη σας έπέρασε από το νου πως είμαστε 'Αγγλία ή
Γερμανία ή Ρωσία για να σταλουμε όπου μας προσ-
βάλουνε τρία—τέσσαρα πολεμικά μας και να ποῦμε στο
προσβολέα μας: «Ζήτησέ μου συμπάθειο γιατί σ' έσωσα.»

Δεν σκεφτόμαστε πως είμαστε μικροί κι' αδύνατοι
και πως έχουμε ανάγκη να κάνουμε καμμία φορά πως
δεν καταλαβαίνουμε γιατί το ενάντιο δε μας συμφέρει.
Γιατί αν, εκεί που ο Σμυρνιός διοικητής έκλεισε το μα-
γαζί, έσείς δεν έπηγαίνατε να το ανοίξετε με το στανιό,
παρά έπηγαίνατε με το έσο δρόμο, βέβαια δε θα γινό-
τανε το λυπηρό αυτό έπεισθιο που και σε σένα, κύριε
Π. Ντεληγιάννη, λίγο άκόμα να σου κάμη το ψυχικό και
το σπουδαίτατο που επλήγωσε, την έθνική μας φιλοτι-
μία, κ' έτσι δε θα είχαμε ατία μια φορά ακόμα να μας
φάλλουν τον έξάψαμο που όταν βρίσκουμε ευκαιρία μας
φάλλουν οι όχτροί μας.

Αυτά θα έλεγα αν ήμουν Κυβέρνηση σ' αυτούς τους
κυρίους.

Και τώρα ένα άλλο.

Δε σώνουνε τόσα «κακά μα' έχουμε κι' τις 'Αθηναϊκές
πατατούρες. Οι πατατούρες αυτές της 'Αθήνας που όλα
θέλουνε να λένε πως ξέρουνε να τα κρίνουνε, είχανε την
άπαιτηση να φανή η Κυβέρνησι αυστηρότατη σ' αυτή τη
περίσταση, κ' έλέγαμε με το μυαλό τους—το μυαλό τους
το ξεμωραμένο—κ' έγράφανε εις τις τυπογραφικές στήλες
τους που—Θεός φυλάξει!—για κύρια άρθρα μας περνού-
σανε πως πρέπει η να φύγη ο Βαλής από τη Σμύρνη η
να διακόψουμε τη φιλιά με τη Τουρκία για να κάμουμε
αν χρειαστή κανένα δεύτερο 97, μα 97 τελευταίο που
δ' έτρε να μη έχι στη Λάρισα μοναχά, έχι στην
'Αθήνα μα—μ' αυτή την έσωτερική άχρεια κατάσταση
που βρισκόμαστε—κάτου στο Ταίναρο.

Και το ξέρουνε αυτό τα τυπωμένα χαρτιά πως ο Κια-
μάλ πασάς δεν είναι κανένας παληνοματάρχης άστου-

νόμος για να απαιτήσει ο όχτρος του βουλευτής να τον
διώξουν από το χωριό τον φοβερίζοντας πως σ' ενάντια
περίστασι θα φύγη από το κόμμα....

Θα ήθελα κι' άλλα πολλά για το τύπο μας!!! να σου
έγραφα, μα ο σκοπός από 'έτσι το γράμμα δεν είναι
αυτός και για τοῦτο

Σε φίλδ

ΠΑΝΟΣ ΘΑΛΑΣΣΙΝΟΣ

ΑΣ Τ' ΑΚΟΥΝ ΟΙ ΔΑΣΚΑΛΟΙ!

Ο κ. Κ. Λαναράς, γιατρός (με τον τίτλο: Re-
compensé de l' Academie de Medecine de Paris)
και λόγιος, που μένει στο Βακού της Ρωσίας, μας έ-
στειλε ένα γράμμα που άξιζει να το διαβάσουν με
προσοχή οι δασκάλοι για να βγάλουν από τα μάτια
τους τη λάσπη που δεν τους αφήνει να βλέπουν το
φως.

Ο κ. Λαναράς έχει εκδώσει αρκετά βιβλία ση-
μαντικά, Γιατρικά και φιλολογικά, όλα γραμμένα στην
καθαρεύουσα, την οποία άπορνιέται τόσο παλληκαρι-
σια σήμερα κι' άγκαλιάζει μ' άγάπη την δημοτική,
την έθνική μας γλώσσα.

Το γράμμα του κ. Λαναρά άρχίζει έτσι:

α. . . Σας παρακαλώ να με γράψετε συντρομητή
στο «Νουμά» από την πρώτη του Κ α λ ο μ η ν α,
όπως λένε το Μάη στη Σαμφούντα, γιατί μέσα σ'
αυτό το μνην φυτεύουνε τα καπνά τους, κι' άφτός
θρέφει τους δώδεκα.

«Η «Κριτική» πρώτη κι' ο «Νουμάς» δέφτερος
μοῦδωσαν άφορμή να μελετήσω λίγο το ζήτημα της
γλώσσας μας. Και χάρη στο βιβλίο του κ. 'Αντρεάδη
(που τον είχαμ' εδω) και στα βιβλία του Ψυχάρη
(το «Ταξίδι» και τ' «Όνειρο του Γιαννίρη») που
τάφερε και τα διάβασα (ύστερα θα διαβάσω και τα
«Ρόδα και Μήλα» που τάφερε κι' άφτός) είδα πως
έχετε δικιο να γυρέσετε νάρθη στο μέσο ή γλώσσα
του 'Εθνους μας, που δε θέλαμε να την ακούσουμε κάμ-
ποσα χρόνια όμπρός, γιατί τη νομίζαμε χυδαία κτλ.
Γι' αυτό λοιπόν γίνουμαι συντρομητής στο «Νου-
μά», που μ' άρέσει, και λίγο για τις επιφυλλίδες
του και κάτι άλλα άρθρα του.

Δεν είμαι κανένας μεγαλουσιάνος να πω τη γνώ-
μη μου για τα έθνικά πράγματα, αλλά βλέπω τώρα
πως άσχημα περπατούσαμε ως τα σήμερα και γι' αυτό
έσως δεν πηγαίνουμε μπροστά. Για μας πια ως άτο-
μα πέρασε, μα για τους άπογόνους μας είναι καιρός
να προσπαθήσουμε να τους φέρουμε σε θεογνωσία».

Κ. ΛΑΝΑΡΑΣ

λος της ζωής μου... και παραπέρα ακόμα, αν υπάρχει
ζωή, κάπου παραπέρα. 'Αλλά γιατί; γιατί, παπά μου,
να είναι υποχρεωμένο το παιδί μου να υποφέρει τα
χτυπήματα της μοίρας, ενώ δεν έφταιξε διόλου;

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ Β'. ΠΡΑΞΕΩΣ

(άκολουθεί)

ΦΤΗΝΑ ΒΙΒΛΙΑ

Στο γραφείο του «Νουμά» και στα κισκία της Όμο-
νοίας, και του 'Υπουργείου των Οικονομικών πουλιούνται,
τάκολουθα βιβλία, ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ το ένα — κ' ένα φρ.
χρ. για το 'Εξωτερικό:

Του ΨΥΧΑΡΗ: «Τόμιο του Γιαννίρη» και το «Τα-
ξίδι μου». —Του ΠΑΛΛΗ: «'Ηλιος και Φεγγάρι». —
Του ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ: «'Η Μαζώχτρα (διήγημα) και ο Βουρ-
κόλακας (δράμα). —Του ΦΩΤΙΑΔΗ: «Τό γλωσσικό ζήτημα
και η εκπαιδευτική μας αναγέννησις». —Του ΦΙΑΝΤΑ
«Γραμματική της Ρωμικής γλώσσας» και «'Από τους
θύλους των αίωνων» (ποιήματα).

Οι άγοραστές των έπαρχιών πληρώνουν 30 λεπτά τα-
χυδρομικά για κάθε βιβλίο.

Οι άγοραστές του εξωτερικού δεν πληρώνουν ταχυδρο-
μικά.